

та ми е била спазена тая срешта отъ провидѣние то
— никога !

Олга.

Ти не знаеше, ли, че сме тука ?

Балкански.

Знаехъ, че сте въ Търново.

Олга.

Богъ не е искалъ да бѣда повече врѣме въ без-
извѣстность за тебе . . .

Неда, (камъ Олга).

Не ли ти казовахъ. Не вѣрваше. Нека ти бѣде
това за урокъ, да бѣдешъ отъ сега по-силна въ вѣра
та си. Ти си уморенъ, Балкански ? Не искашъ ли да
хапнешъ нѣщо ?

Балкански.

Не се беспокой, ни за мене, ни за другари ти
ми, бабо Недо !

(Неда излиза).

Олга.

Балкански, въ несвѣсъ съмъ . . . Не мога да по-
вѣрвамъ на честъ та си . . . Виждамъ те, прѣгръштамъ
те най-сетиѣ . . . Три мѣсеца тежка и несносна раз-
дѣла ! Какво ми не минова прѣзъ умъ тъ ! Дѣ се не
отнасяхъ, кого не питахъ, какви способности не употрѣ-
блявахъ да се науча какво годѣ за тебе . . . Всичко
би напраздно . . . Когато съ пристиганіе то на Тах-
синъ паша . . . Што бѣха мъки ти на неизвѣстность
та, кога се чу, че той иде . . .

Балкански.

Ти знаешъ всичко прочее.

Олга.

Бѣ ми спазено да вида всички ти приуготовления
на тоя ужасенъ походъ. Защо не знаехъ дѣ си, зашто
не можахъ да добия крила да долѣтя при тебе да те
прѣдизвѣстя ? . . . Да зная какви опасности те чакать,
и да не мога въ ништо, въ ништо да ти помогна ! . . .
Да можехъ да ти раскажа, какво съмъ истеглила . . .
На всяка минута мислехъ, че иде нѣкой да ми донесе